

KB & excessum rectæ HK supra rectam KI maiorem esse excessu omnium rectarum KH, FE, CA, simul supra curvam KB. producantur tangentes AC, EF, ad proximas perpendiculares versus K in G & L. ex primo proposito, AC est maior curva BC, EF maior curva FC, & HK maior curva KF; & ideo omnes simul KH, FE, CA, sunt maiores integra curva KB; deinde ex secundo proposito BD, hoc est, KI minor est curva BC; & CG, hoc est, CA minor est arcu FC; & LF, hoc est, FE minor est arcu KF; & ideo omnes KI, FE, CA, simul sunt minores integra curva KB; & ideo maior est excessus rectarum KH, FE, CA, supra rectas KI, FE, CA, quam supra curvam KB; sed rectæ FE, CA, sunt communes utrique rectarum summe; & ideo excessus rectæ KH supra rectam KI est æqualis excessui summæ rectarum KH, FE, CA, supra summam rectarum KI, FE, CA; qui demonstratus est maior excessu rectarum KH, FE, CA, supra curvam KB, quod demonstrandum erat. Si vera curva fuerit convexa ad rectam MP, ut in secunda figura, K debet esse punctum curvæ a recta MP maxime remotum, & aliquot demonstrationū verba sunt mutanda, sicut per se intelliget industrius Lector.

PROP. 2. THEOREMA.

Sit curva quæcunque 79 CD simplex, seu non sinuosa (si enim fuerit sinuosa, oportet illam in plures simplices diuidere) super qua imaginetur superficies cylindrici recti, cuius altitudo recta X. a puncto quolibet curvæ nempe 9 in quamlibet rectam nempe 26 demittatur recta perpendicularis 93. & ducatur in eandem 26 recta 96 curvam perpendiculariter secans in puncto 9. producat recta 39 in S, ut 3S fiat æqualis rectæ 96, idem quoque supponatur fieri in omnibus punctis curvæ 79 CD, ita ut ex rectis in curvam perpendicularibus per propria sua curvæ puncta ad rectam 26 normaliter protractis confletur spatium RV 82 à

A 2 curva

*Haec est 26
recta 96
93.*